

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: **STATUS stavební a. s.**, IČO 46679120
sídlem Nádražní 998, 396 01 Humpolec
zastoupený advokátem JUDr. Rudolfem Kožušníkem
sídlem Jáchymova 26/2, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, 604 55 Brno

za účasti osoby zúčastněné na řízení:

Střední odborná škola a Střední odborné učiliště, Písek, Komenského 86, IČO 00511382
sídlem Komenského 86, 397 01 Písek
zastoupená advokátem JUDr. Ondřejem Veselým
sídlem Otakara Jeremiáše 1311, 397 01 Písek

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 7. 3. 2016, č. j. ÚOHS-R339/2015/VZ-08518/2016/321/IPs

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se návrhem ze dne 3. 8. 2015 domáhal u žalovaného uložení zákazu plnění Smlouvy o dílo č. 786-23/14 uzavřené dne 14. 7. 2015, ve znění dodatku č. 1 z téhož dne a dodatku č. 2 ze dne 27. 8. 2015, mezi zadavatelem Střední odborná škola a Střední odborné učiliště, Písek, Komenského 86, a dodavatelem VRBKA střechy s. r. o. v rámci veřejné zakázky „*Rekonstrukce půdního prostoru, střechy a podlah tříd č. 16 a 17 SOŠ a SOU Písek, Komenského 86*“ zadávané v otevřeném řízení.
2. Žalovaný usnesením ze dne 7. 10. 2015, č. j. ÚOHS-S0477/2015/VZ-29106/2015/532/KSt, správní řízení vedené na základě žalobcova návrhu zastavil podle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť dospěl k závěru, že žalobcova žádost (předmětný návrh) se stala zjevně bezpředmětnou. V odůvodnění k tomu konstatoval, že smlouva na realizaci předmětu plnění veřejné zakázky byla uzavřena dne 14. 7. 2015. Termín dokončení prací byl stanoven do dne 25. 7. 2015. Dodatky ke smlouvě byl tento termín posléze měněn na 7. 9. 2015 a 11. 9. 2015. Dle předložených dokumentů (protokolu o předání a převzetí díla a zápisů z kontroly odstranění vad a nedodělků stavby) zadavatel dílo od dodavatele převzal dne 16. 9. 2015, ke dni 5. 10. 2015 pak byly odstraněny všechny vady a nedodělky. Předmět plnění šetřené veřejné zakázky tak byl splněn. Návrhem ze dne 3. 8. 2015 se žalobce domáhal uložení zákazu plnění smlouvy. Tohoto výsledku však již ve správním řízení není možné dosáhnout. Předmětný návrh se tudíž stal zjevně bezpředmětným. Žalovaný dodal, že část návrhu týkající se postupu zadavatele při rozhodování o námitce podané žalobcem, posoudil jako podnět pro zahájení správního řízení z moci úřední ve smyslu § 42 správního řádu.
3. Proti tomuto usnesení žalovaného podal žalobce rozklad. Ten však předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „předseda Úřadu“) rozhodnutím ze dne 7. 3. 2016, č. j. ÚOHS-R339/2015/VZ-08518/2016/321/IPs, zamítl a napadené usnesení žalovaného potvrdil. V odůvodnění uvedl, že se ztotožnil se závěry žalovaného. O návrhu žalobce již nebylo možné rozhodnout způsobem, který žalobce požadoval, neboť již zde nebylo plnění, jehož zákaz by bylo možno uložit. Ve správním řízení tak nastal stav, který je nutno vnímat jako bezpředmětnost žádosti ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, neboť přijetím jakéhokoli rozhodnutí ve věci uložení zákazu plnění smlouvy, ať už pro žalobce kladného, či záporného, by jeho právní postavení nebylo nijak ovlivněno či změněno. Navrhovateli přitom svědčí pouze právo požadovat uložení zákazu plnění smlouvy, nikoliv však již právo, aby žalovaný konstatoval spáchání správního deliktu. Postup žalovaného, který napadeným usnesením zastavil správní řízení, aniž by se zabýval tím, zda byl postup zadavatele v souladu se zákonem či nikoli, byl zároveň plně v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Předseda Úřadu dále nesouhlasil s námitkou, že žalovaný ve správním řízení záměrně vyčkal na okamžik splnění předmětu veřejné zakázky, aby mohl správní řízení zastavit. Žalovaný řádně a bez průtahů činil procesní úkony, jeho postup nelze označit za nečinnost. Postupoval přitom tak, aby neporušil procesní práva účastníků řízení. Současně učinil veškeré možné úkony směřující k zajištění účelu správního řízení. V řízení o návrhu na uložení zákazu plnění smlouvy přitom nemá možnost určitým prozatímním způsobem upravit poměry účastníků řízení, jak je tomu v souladu s § 117 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v případě řízení o přezkoumání úkonů zadavatele. Skutečnost, že usnesení o zastavení řízení nevydal ve lhůtě stanovené správním řádem, pak sama o sobě nezpůsobuje nezákonnost tohoto rozhodnutí. Žalovaný nepostupoval svévolně.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Ve včas podané žalobě žalobce v první řadě popsal průběh zadávacího řízení a pochybení zadavatele. Zdůraznil, že jeho nabídka byla vybrána jako nejvhodnější. Následně probíhala jednání mezi žalobcem a zadavatelem ohledně předmětu plnění veřejné zakázky a technických podmínek. Dne 25. 6. 2015 však zadavatel žalobci oznámil ukončení vzájemné spolupráce, a to z důvodu údajného neposkytnutí součinnosti k uzavření smlouvy dle § 82 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách. Konkrétně se jednalo o otázku předložení bankovní záruky k řádnému plnění díla. Tuto záruku žalobce předložil v pondělí 29. 6. 2015. Postup zadavatele byl účelový. Smlouvu nakonec podepsal s druhým uchazečem v pořadí, společností Vrbka střechy, s. r. o., a to až dne 14. 7. 2015.
5. Proti úkonu zadavatele spočívajícímu v oznámení o ukončení spolupráce podal žalobce námitku. Ta byla do datové schránky zadavatele dodána a tudíž i doručena dne 10. 7. 2015, tedy včas. Zadavatel ji však zcela ignoroval, čímž porušil § 111 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, a uzavřel předmětnou smlouvu o dílo. Tím zároveň porušil § 110 odst. 6 a § 111 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách. Z těchto důvodů žalobce využil jediný možný prostředek obrany a dne 3. 8. 2015 podal návrh na uložení zákazu plnění předmětné smlouvy o dílo.
6. Správní orgány porušily základní účel zákona o veřejných zakázkách, jakož i zásady správního řízení, a to zejména princip rozhodování bez zbytečných průtahů. Žalobce jasně vymezil, v jakém postupu zadavatele spatřuje porušení zákona, i jaká újma mu tím vzniká. Společně s návrhem pak předložil i zadávací podmínky, z nichž bylo zřejmé, že realizace předmětu veřejné zakázky bude trvat 41 dnů. Žalovaný tak měl konat co nejdříve, tedy ve lhůtách stanovených správním řádem. I přesto, že zadavatel termín dokončení realizace díla v rozporu se zákonem několikrát prodloužil, žalovaný ve správním řízení trvajícím více než dva měsíce neučinil žádné kroky k zajištění účelu správního řízení, vyčkal do okamžiku, kdy došlo ke konzumaci smlouvy, a správní řízení bez dalšího zastavil.
7. Ve správním řízení byla porušena zásada materiální pravdy. Správní řízení bylo zahájeno dne 3. 8. 2015. Usnesení o zastavení řízení však bylo vydáno až dne 7. 10. 2015. Zadavatel v průběhu řízení poskytoval žalovanému nepřesné údaje o stavu rozestavěnosti díla. Žalobce v tomto ohledu dokonce poskytoval žalovanému i fotodokumentaci a navrhl mu, aby vykonal osobní prohlídku. Žalobce prokázal, že ve smluvně sjednaném termínu 11. 9. 2015 nebylo dílo dokončeno. Žalovaný si však skutečný stav nijak neověřil, ani realizaci díla nezabránil. Naopak vyčkal další téměř měsíc na dokončení díla a řízení zastavil. Na tom ničeho nemění fakt, že žalovaný dne 17. 9. 2015 obdržel vyjádření zadavatele, že zahájil převzetí díla od zhotovitele, neboť tento úkon byl zcela účelový. Tomu nasvědčuje skutečnost, že součástí protokolu o převzetí díla byl seznam vad a nedodělků, jež zhotovitel odstraňoval až do dne 5. 10. 2015.
8. Žalovaný dále rezignoval na posouzení souladu postupu zadavatele se zákonem o veřejných zakázkách. Jedná se přitom o esenciální náležitost správního řízení. Ostatně dle § 118 odst. 2 písm. b) zákona o veřejných zakázkách má-li žalovaný uložit zákaz plnění smlouvy, musí vyřešit předběžnou otázku ohledně spáchání správního deliktu. Ustanovení § 117 zákona o veřejných zakázkách navíc v daném případě neumožňuje žalovanému uložit předběžné opatření. Žalobce se přitom návrhem domáhal nejen uložení zákazu plnění smlouvy, ale zároveň i rozhodnutí o spáchání správního deliktu. Žalovaný tak měl o návrhu rozhodnout v celém rozsahu, neboť právě návrhem byl vymezen předmět správního řízení.
9. Právní názor žalovaného vede k absurdním důsledkům. Žalovaný se návrhem dva měsíce zabýval, poté správní řízení zastavil z důvodu zjevné bezpředmětnosti a ve vztahu k některým porušením zákona o veřejných zakázkách zadavatelem uvedl pouze, že je zaevidoval jako podnět. V případě akceptace takového přístupu žalovaného by fakticky každé správní řízení o návrhu dle § 114 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách, a to zejména u veřejných zakázek s krátkou dobou plnění, mohlo být ukončeno unifikovaným rozhodnutím o tom, že se správní řízení „bohužel“

nepodařilo dokončit dříve, než byla smlouva realizována. V takovém případě by už žalobci nezbyl žádný efektivní prostředek, který by zajistil postih nezákonného postupu zadavatele.

10. Ode dne podání návrhu dne 3. 8. 2015 měl žalovaný k dispozici veškeré podklady pro posouzení, zda došlo k porušení zákona o veřejných zakázkách. Konzumace smlouvy je objektivní skutečností, kterou žalobce nemůže ovlivnit, a nemohl jí zabránit jinak než podáním návrhu na uložení zákazu plnění smlouvy. Žalovaný svou pasivitou současně porušil princip rovnosti.
11. Žalobce posléze dne 22. 10. 2015 podal proti usnesení o zastavení řízení rozklad a dále podnět směřující proti nečinnosti žalovaného v otázce zahájení řízení z moci úřední ve věci možného spáchání správních deliktů zadavatelem. Předseda Úřadu však o rozkladu rozhodl až dne 7. 3. 2016, tedy více než čtyři měsíce po jeho podání. Uvedl přitom, že žalovaný se posouzením otázky spáchání deliktu nemohl zabývat pro nesplnění podmínky existence plnění. Tento názor je však nesprávný. Z § 118 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách totiž jasně plyne, že předpokladem pro uložení zákazu plnění smlouvy je toliko posouzení, zda se zadavatel dopustil konkrétního správního deliktu.
12. Předseda Úřadu též nesprávně aplikoval judikaturu správních soudů, neboť ta se týkala skutkově odlišných situací. Předseda Úřadu dále dospěl k nesprávnému závěru i v otázce nečinnosti žalovaného. Formální kroky, které žalovaný činil, rozhodně nebyly dostačujícími k naplnění cíle a účelu zřízení a fungování žalovaného.
13. Ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu bylo nesprávně aplikováno. Zákon o veřejných zakázkách je vůči správnímu řádu předpisem speciálním, přičemž důvody pro zastavení řízení upravuje komplexně v § 117a. V daném případě navíc neměl být aplikován ani § 118 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách.
14. Správní orgány nesprávně aplikovaly zásadu proporcionality dovozovanou z judikatury Nejvyššího správního soudu. Z evropského práva přitom plyne povinnost státu zajistit účinný přezkum prostřednictvím uplatňování efektivních sankcí.
15. Závěrem žalobce dodal, že správní rozhodnutí o spáchání správního deliktu pro něj má význam, neboť zadavatel uplatnil právo plnění ze složené jistoty. Vzhledem k postupu žalovaného bude muset žalobce vyvolávat další soudní řízení o vydání bezdůvodného obohacení.
16. Pokud jde o řízení zahájené z moci úřední, žalobce nebyl jeho účastníkem. Žalovaný mu toliko sdělil, že shledal důvody pro jeho zahájení. V jeho rámci pak vydal příkaz, jímž zadavateli uložil pokutu ve výši 3 000 Kč za neoznámení žalobci, že bude rozhodovat o opožděně podaných námitkách. Žalovaný se tak v deliktním řízení vůbec nezabýval dalšími spornými kroky zadavatele.
17. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí předsedy Úřadu, jakož i rozhodnutí žalovaného, zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

18. Ve vyjádření k žalobě žalovaný plně vycházel z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

19. Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí předsedy Úřadu, jakož i usnesení žalovaného včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
20. V daném případě žalobce podal návrh podle § 114 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách, jímž se domáhal vydání rozhodnutí (nápravného opatření) podle § 118 odst. 2 téhož zákona, tedy uložení

zákazu plnění smlouvy. Žalovaný tudíž vedl správní řízení o přezkoumání úkonů zadavatele. Toto řízení však zastavil dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, neboť dospěl k závěru o zjevné bezpředmětnosti podaného návrhu, a to vzhledem k tomu, že předmět veřejné zakázky byl již realizován, zákaz plnění již splněné smlouvy tak nelze uložit.

21. Jádrem sporu je zejména otázka aplikovatelnosti, resp. způsobu aplikace uvedeného ustanovení správního řádu ve shora popsané situaci. V tomto ohledu zdejší soud vycházel zejména z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 As 249/2014-43 (věc *T-Mobile Czech Republic*), ze dne 2. 11. 2016, č. j. 3 As 276/2015-157, (věc *ČSAD Ústí nad Orlicí*), a ze dne 18. 1. 2018, č. j. 10 As 219/2016-51, č. 3693/2018 Sb. NSS (věc *Mega Trans*; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v nichž kasační soud zodpověděl otázky vznesené v daných souvislostech žalobcem v nyní projednávané věci. Zdejší soud neshledal důvodu, pro nějž by se měl od závěrů kasačního soudu odchýlit a na odůvodnění uvedených rozsudků tudíž výslovně odkazuje.
22. Nejvyšší správní soud přitom rozhodoval v zásadě na totožném právním základě, přičemž řešil, zda má žalovaný řízení o návrhu zastavit podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, nebo zda má návrh zamítnout podle § 118 odst. 5 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, přičemž v tomto druhém případě by se měl vyslovit ke splnění jednotlivých podmínek podle § 118 odst. 1 citovaného zákona (v tomto ohledu je nyní projednávaná věc mírně odlišná) a o nesplnění některé z nich rozhodnutí podle § 118 odst. 5 písm. a) zákona o veřejných zakázkách opřít.
23. Kasační soud dospěl k závěru, že v takovém případě odpadl předmět řízení a žalovaný řízení zastaví podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, neboť se návrh stal zjevně bezpředmětným. Deklaroval, že předmětem řízení zahájeného návrhem dle § 114 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách je „*trvajícím zadávacím řízením, které lze korigovat uložením opatření dle § 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách*“; jinak řečeno předmětem řízení je posouzení možnosti uložení opatření k nápravě, tj. napravení pochybení zadavatele v zadávacím řízení v době, kdy je ještě lze napravit.
24. K uplatněným žalobním bodům tak lze z citované judikatury parafrázovat, že nad rámec platné právní úpravy nelze konstruovat povinnost žalovaného vést řízení i poté, co odpadl předmět řízení (zde uložení zákazu plnění smlouvy), a vydat *de facto* deklaratorní rozhodnutí o tom, zda došlo ke kvalifikovanému porušení povinností zadavatele. V tomto kontextu přitom nelze akceptovat ani argumentaci ohledně případného zneužívání institutu zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu žalovaným. Právní úpravu totiž nelze vykládat s apriorním předpokladem, že úřady neplní úkoly jim svěřené zákonem a namísto hájení veřejného zájmu a práv účastníků řízení je jejich hlavním zájmem „*zametání věcí pod koberec*“. V nyní souzené věci je navíc otázka pasivity žalovaného nahlížena ze strany žalobce poněkud subjektivním způsobem.
25. Zastavení řízení pak dle kasačního soudu není v rozporu ani s evropskou právní úpravou (blíže viz zejména rozsudky ve věcech *T-Mobile Czech Republic* a *Mega Trans*). V této souvislosti nicméně nutno poukázat na závěry rozsudku ve věci *Mega Trans* též z poněkud jiného úhlu pohledu. Jak totiž shledal Nejvyšší správní soud, v situaci odpadnutí předmětu řízení již nelze rozhodnout jinak než správní řízení zastavit, nicméně žalovaný je v řízení o návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele povinen zajistit, aby o něm věcně rozhodl ve stadiu, kdy může být protiprávní jednání zadavatele ještě vyloučeno. V daném případě tedy zejména zajištěním rychlého a plynulého rozhodování, případně vydáním předběžného opatření přímo dle správního řádu, a to i bez návrhu. V tomto ohledu tedy právní úprava obsahuje potřebné instrumenty k ochraně řádného průběhu zadávacího řízení, pouze nejsou správním orgánem dostatečně a ve správné fázi řízení využívány. Jak však uvedeno výše, tato skutečnost nemůže sama o sobě ovlivnit zákonnost usnesení o zastavení řízení.
26. K otázce případného vedení deliktního řízení se zadavatelem pak Nejvyšší správní soud v bodě [24] rozsudku ve věci *T-Mobile Czech Republic* konstatoval: „*Zastavení řízení o návrhu není na překážku ani vedení řízení o správním deliktu zadavatele podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách,*

kteří lze ovšem zabít pouze z moci úřední. Pokud v průběhu řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zabývaného na návrh a zastaveného z důvodu (...) Úřad pro ochranu hospodářské soutěže zjistí skutečnosti nasvědčující tomu, že zadavatel porušil kvalifikovaným způsobem postup předepsaný pro zadávání veřejných zakázek, má povinnost zabít řízení o správním deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách.“ Již z této citace je zřejmé, že závěr o bezpředmětnosti návrhu žalobce se týká pouze onoho konkrétního řízení. Žalobce nicméně nemá nárok na to, aby bylo vedeno deliktní řízení s jinou osobou.

27. Pokud pak jde o otázku případné náhrady škody, lze konstatovat, že Nejvyšší správní soud se zabýval komplexním způsobem i touto problematikou [tak ostatně učinil např. již v rozsudku ze dne 26. 6. 2013, č. j. 7 Afs 79/2012-37 (věc *MHM Computers*)]. Lze tedy zopakovat, že zrušení úkonu zadavatele (v nyní projednávané věci uložení zákazu plnění smlouvy) žalovaným není nezbytným předpokladem pro uplatnění nároku na náhradu škody způsobené porušením povinností zadavatele při zadávání veřejné zakázky. Nejedná se o odpovědnost státu ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. Zadávání veřejných zakázek není výkonem veřejné moci, jde o civilní kontraktační proces modifikovaný zvláštními předpisy závaznými pro veřejné zadavatele a další subjekty. Odpovědnost zadavatele za škodu způsobenou dodavatelí či uchazeči o veřejnou zakázku je pak občanskoprávním odpovědnostním vztahem. Soudy rozhodující v občanském soudním řízení jsou přitom kompetentní i k posouzení otázky, zda došlo k porušení povinností zadavatele vyplývajících z právních předpisů upravujících zadávání veřejných zakázek, což je jedním ze základních předpokladů vzniku odpovědnosti zadavatele za škodu či bezdůvodné obohacení. Civilní soudy rozhodující o žalobě na náhradu škody způsobené zadavatelem by ani případným závěrem žalovaného o pochybení zadavatele vysloveným v odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí návrhu nebyly vázány. Nejedná se totiž ani o rozhodnutí o osobním stavu ani o rozhodnutí o tom, že byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt (srov. § 135 odst. 1 občanského soudního řádu).
28. S přímým odkazem na judikaturu kasačního soudu tedy možno v nyní projednávané věci uvést, že napadené rozhodnutí žalovaného, potažmo předsedy Úřadu není v rozporu s § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, ani se zákonem o veřejných zakázkách, neboť ještě před vydáním rozhodnutí žalovaného o návrhu došlo k realizaci smluvního plnění, jehož zákazu se žalobce domáhal, a odpadl tak předmět řízení před žalovaným. Lze dodat, že nová právní úprava již předmětnou situaci upravuje výslovně. Podle § 257 písm. l) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, Úřad zahájené řízení usnesením zastaví, jestliže byl podán návrh na zákaz plnění smlouvy a Úřad zjistí, že závazek ze smlouvy byl splněn.

V. Závěr a náklady řízení

29. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, ostatně žalovaný o jejich náhradu ani nežádal.
31. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, současně pak neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu jejích dalších nákladů řízení (ostatně osoba zúčastněná na řízení takové důvody ani netvrdila).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. dubna 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu